

Nr. 316. Folkethingets Forhandling. — 5001. 1ste Del. af Lov. om Konkurs m. m. — 5002. af dets Etendele eller Rettigheder, eller som der i Henhold til § 79 antages at være en tilstrækkelig Anledning til at forfølge ad justitiel Vet. Det forekommer mig at være en særdeles betydningsfuld Paragraf, hvis Indhold jeg paa ingen Maade kan Andet end finde i høi Grad uheldigt. De Herrer ville erindre, at Grundlovens § 80 bestemmer, at en Anholdt inden 24 Timer skal stilles for en Dommer, og at Dommeren derefter ved en Kjendelse, som skal affiges inden 3 Dage, skal afgjøre om den Paagjældende skal fængsles, eller om han skal sættes paa fri Fod imod Kaution, og hvori denne Kaution skal bestaa. Kjendelsen kan paaanføres, men Baretægtsfængsel kan ikke anvendes, naar Straffen ikke kan overstige Fængsel eller Bøder. For mig staar det fuldstændig klart, at Grundloven ved at give Bestemmelsen om, at den Anholdte skal stilles for en Dommer, ikke har tænkt paa en Skifteforvalter; den har lige saa lidt tænkt paa, at det skulde være nok til at fyldestgjøre Bestemmelsen, at en Skifteforvalter anholdt den Paagjældende og affagde Fængslingskjendelse, som det kunde falde Nogen ind at antage, at f. Ex. en Auktionsdirektor skulde kunne gjøre det. Det, som Grundloven nævner, er Dommeren, og det er netop slet for lige overfor den udøvende Magt at stille en Myndighed, der er i Stand til fra den dømmende Magts Side at undersøge de Handlinger, der ere blevne foretagne fra den forvaltende Dyrigheds Side. Man indvende ikke imod mig, at Skifteforvalteren jo i Reglen netop vil være Dommeren. Ja, ganske vist, Dommeren vil i Reglen ogsaa være Skifteforvalteren, men det er slet ikke det, hvorpaa det kommer an. Det, hvorpaa det kommer an, er, at den enkelte Borger har Ret til at blive stillet for en Dommer for at faae det Spørgsmaal afgjort, om den Anholdelse, der har fundet Sted, er lovlig eller ikke, og det er Dommeren, der skal afgive denne Kjendelse, ikke Skifteforvalteren. Deri ville vistnok Alle være enige med mig, at Skifteforvalteren — man falde ham nu

det hele System, vel kan være Tale om nogen Forandring. — Det næste Hovedforhold, som jeg skal omtale, er, hvad der staar i Forbindelse med Afford. Foranstaltningen med tvungen Afford har jo fundet Bifald fra alle Sider. Der er imidlertid et Punkt, som ganske vist ikke er heldigt for Afford, og det er § 91; thi naar denne Paragraf bestemmer, at saafremt en Fordring ikke er anmeldt, inden Anmeldelsesfristen er forløben, skal den dog komme i Betragtning ved Udloeningen, forudsat, at den indkommer, førend Boet er optaget til Slutning, saa er det i sig selv klart nok, at denne Bestemmelse frembyder store Uanskeligheder og kan volde megen Uret, med Hensyn til Afforden. Tænk vi os, hvorledes det vil gaa til i Virkeligheden med denne Tvangsafford, saa er det dog saaledes, at der maa være en Oversigt over, hvor meget Boet er, og hvor meget der skyldes bort, men det lader sig dog ikke negte, at dette Forhold ganske forrykkes, naar der, efter at Afford er bleven indgaaet, kan lige indtil Boet optages til Slutning, melde sig Gjælder, som sig: Vi have saa og saa meget til Gode, hvad enten det nu er efter Kontofurant eller det i det Hele er Regningskrav og maaflø Krav, som slet ikke tidligere have staaet eller have kunnet staa Skifteretten klart. Netop naar saadanne Fordringer komme frem og tages med, vil man let se, hvorledes Tvangsafforden kan komme til at blive ganske anderledes, end den ellers vilde være bleven, hvis man sraar havde kjendt Boets Gjæld, eller hvis i alt Fald denne Gjæld ikke bagefter kunde gjøres gjældende. — Der er en Bestemmelse, som hører hjemme her, og som er givet til Fordel for Kreditorerne, en Bestemmelse, som har særdeles stor Betydning, men som forunderlig nok saavel i det andet Thing som ogsaa her er gaaet aldeles uomtalt hen; man er gledet hen over den, næsten som om den ikke eksisterede, men for mig har den stor Betydning. Det er Bestemmelsen i § 81, hvorved Skifteretten bemyndiges til at anholde eller fængsle den Fallent, som vil fravende Boet nogen